

Боже мой! направи го толкова честитъ кол-
ко-то съм аз за сега злостастна!

[Чавожда ся и цѣлува по четото Дженаро, който ся събужда
изведнаждъ]

ДЖЕНАРО, като удява за рѣкѣтъ заласаната Люкреція.

Една цѣлувка! Една жена! — Заклевамъ ся
въ почетъ-та си, Госпоже, че ако да бѣхте цари-
ца и азъ да бѣхъ поетъ, тогызъ туй щеше да при-
лича на случката която стана съ Г-нъ Алень
Шартиѣ, Французскый ритмачъ. — Нъ незнайх коя
сте вый, а пѣкъ азъ съмъ простъ войникъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Оставете мя, Господине Дженаро!

ДЖЕНАРО

Не, Госпоже.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Иди нѣкой-си!

(Тя избѣгва, Дженаро ѣж послѣдва)

ПОЗОРИЩЕ IV.

ЖЕППО, послѣ МАФФИО.

(Жеппо, като влиза отъ сръщитѣ странѣ].

Кое е това лице? тя сѣща-та е! Тѣзи жена
на Венеція! — Хе, Маффио!

МАФФИО, като влиза.

•Що има?

ЖЕППО

Да ти раскажѣхъ единъ сръщѣхъ изненадѣйхъ.

(Той говори Маффиу на ухото ниско).

МАФФИО

Увѣренъ ли си?